

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **K., a. s.**, za účasti **1/ Magistrátu města Brna**, se sídlem v Brně, Malinovského nám. 3, **2/ JUDr. J. B.**, správce konkurzní podstaty úpadce **V., a. s.**, a zúčastněné osoby **C., spol. s r. o.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 1. 2005, č. j. 30 Ca 248/2004 – 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 10. 1. 2005, č. j. 30 Ca 248/2004 – 22, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Magistrátu města Brna (dále jen „magistrát“), ze dne 12. 6. 2000, č. j. OÚSŘ U 00/23416/Šk/Wi, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Brno–sever ze dne 19. 4. 2000, č. j. STU/04/0000169/000/005, kterým byla povolena „změna stavby nástavbou 3.NP (kanceláře, soc. zázemí, laboratoře), přístavbou výtahu a stavebními úpravami objektu Č.“. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že žalobní důvody neshledal důvodnými, protože z předmětného stavebního povolení vyplývá, že vymezilo účel užívání jednotlivých částí stavby, ale nestanovilo provozní podmínky pro činnost laboratoří včetně požadavků na sníženou hladinu vnějšího elektromagnetického pole. Stavební povolení tedy není rozhodnutím o povinnosti respektovat nějaké speciální (nereálné) provozní podmínky, které mají v rozporu s vyhláškou č. 408/1990 Sb. krátit stěžovatele na jeho právech a způsobit mu v žalobě tvrzenou újmu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel tvrdil nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle názoru stěžovatele je vydané stavební povolení nezákonné a jeho potvrzení magistrátem, a následně rozsudkem krajského soudu, musí být nutně taktéž protiprávní. Ve vydaném stavebním povolení byla explicitně vyloučena námitka společnosti V., a. s., která má podle stěžovatele zásadní vliv na samotné stavební povolení. Stavební úřad se v odůvodnění stavebního povolení relevantními námitkami této společnosti nezabýval, resp. je neshledal právně podstatné. Stěžovatel dále tvrdí, že stavebník vyprodukoval stavbu, která není způsobilá plnit její účel v oblasti přesného etalonového měření a v bližších podrobnostech odkázal na rozsáhlou agendu sporu u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 Ca 546/2000. Stavební povolení obchází zákon i jeho smysl v tom, že v sobě nezahrnuje všechny podmínky pro naplnění účelu povolené stavby. Stěžovatel tím míní, že byla povolena stavba, která nemůže

pro svůj účel kvalifikovaně fungovat bez existence ochranného pásma. Ochranné pásmo, resp. jeho existence, jde však na úkor vlastníků okolních nemovitostí. V tomto smyslu se nutně stěžovatel jako vlastník okolních nemovitostí musí dovolávat právní ochrany svého majetku a svých zájmů na tomto majetku, neboť je mu nezákonným způsobem činěna újma. Proto se domáhal, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Z obsahu správního a soudního spisu vyplývá, že stěžovatel nebyl účastníkem správního řízení. Poté, kdy správní rozhodnutí nabylo právní moci, podal jeden z účastníků správního řízení, a to V., a. s., žalobu, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v průběhu soudního řízení nabylo účinnosti soudní řád správní, byl žalobce s poukazem na § 71 odst. 1 písm. b) a § 34 odst. 1 s. ř. s. vyzván, aby označil osoby zúčastněné na řízení. Jednou z takto označených osob byl stěžovatel, který sdělil krajskému soudu, že bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, neboť má ve vlastnictví pozemky v k. ú. L., které jsou napadeným nezákonným správním rozhodnutím výrazně zasaženy, a tak jsou nezákonným způsobem dotčena, resp. omezena, jeho vlastnická práva.

Podle § 34 odst. 1 s. ř. s. jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.

Smyslem a účelem účastenství osob zúčastněných na řízení podle citovaného ustanovení v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je poskytnout ochranu těm subjektům, kterým by bylo podáním žaloby k soudu jiným účastníkem zasaženo do jejich práv. Osobou zúčastněnou na řízení se tak může stát osoba, která byla na svých právech přímo dotčena vydáním napadeného rozhodnutí a dále ta, která může být přímo dotčena jeho zrušením, pokud výslovně oznámila, že bude v řízení práva osoby zúčastněné uplatňovat. Osoba zúčastněná na řízení vždy hájí svá práva.

V daném případě, i když stěžovatel nebyl účastníkem správního řízení, může tvrdit, že jeho práva byla správním rozhodnutím přímo dotčena a domáhat se jejich ochrany. Aby ochrana jeho práv byla reálná, může mimo jiné uplatňovat práva uvedená v § 34 odst. 3 s. ř. s., tj. předkládat soudu svá vyjádření ke skutkovým i právním otázkám a k jejich prokázání navrhopvat důkazy. Ve svém jediném podání krajskému soudu stěžovatel tvrdil, že má ve vlastnictví pozemky v k. ú. L., které jsou napadeným nezákonným správním rozhodnutím výrazně zasaženy, a tak jsou nezákonným způsobem dotčena, resp. omezena, jeho vlastnická práva. Podanou kasační stížnost však stěžovatel opírá o jiné důvody (explicitně byla vyloučena námitka společnosti V., a. s., která má zásadní vliv na samotné stavební povolení; byla povolena stavba, která nemůže pro svůj účel kvalifikovaně fungovat bez existence ochranného pásma, což jde na úkor vlastníků okolních nemovitostí), které neuplatnil v řízení před krajským soudem, i když mu v tom nic nebránilo. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 54) ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem,

jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné.

Dále se stěžovatel jako vlastník okolních nemovitostí dovolával právní ochrany svého majetku a svých zájmů na tomto majetku, neboť je mu nezákonným způsobem činěna újma. Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. však musí kasační stížnost mimo jiné obsahovat tvrzení, v jakém rozsahu a z jakých důvodů stěžovatel rozsudek napadá. Protože výše uvedená formulace je zcela obecná a naprosto neurčitá, nemůže se jednat o stížní bod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., na základě něhož by mohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat.

Z výše uvedených důvodů se tedy jedná o nepřijatelnou kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., a proto byla odmítnuta.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 11. července 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu